

SU ŠVENTE, BRANGIOS DRAUGĖS!

VISU SALIŲ PROLETARAI, VIENYKITES!

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Anykščiai

1981 m.

kovo

7 d.

Seštadienis

Nr. 28 (4221)

IIIIIIII

Kaina 2 kap.

Eina nuo 1948 m.

ŠVENTINIS SVEIKINIMAS ANYKŠČIŲ RAJONO MOTERIMS

Rytoj pažymime džiugią šventę — Tarptautinę moters dieną, viso pasaulio dirbančiųjų moterų vienybės ir solidarumo dieną.

Visa tarybinė liaudis išreiškė gilią pagarbą moteriai motinai, moteriai darbininkei, moteriai auklėtojai, moteriai — aktyviai komunizmo statytojai.

Didžios pagarbos ir padėkos žodžių savo palaukojamu darbu, nuoširdumu ir darbštumu nusipelnėte Jūs, Anykščių rajono moterys, dirbančios įmonėse, statybų, buities tarnybos ar kitose organizacijose, žemdirbių kolektyvuose, stropiai atliekančios kilnas pedagogės, medicinos darbuotojos ar aktyvios visuomenininkės pareigas.

Pagrįstai didžiuojamės Jūsų svarbiu indėliu, įdėtu į bendrus Anykščių krašto ekonominius ir socialinius laimėjimus, į jaunąsias kartas komunistinio auklėjimo pasiekimus. Gražias darbo do-

vanas Jūs ypač skyrėte TSKP XXVI suvažiavimo garbei, savo atkakliu darbu stengdamiesiems įveikti sunkiausias kliūtis, nutiesti kelią į dar šviesesnę rytdieną.

Karštai sveikindami Jus, brangiosios draugės, kovo 8-osios — Tarptautinės moters dienos proga, linkime Jums kuo geriausios kūrybinės sėkmės, kovojant už TSKP XXVI suvažiavimo nubrėžtų didingų uždavinių įgyvendinimą, kuo didžiausios laimės Jūsų gyvenime. Tegul Jūsų gražūs darbai ir siekliai pasitarnauja kilniam tikslui — tolesniam taikos stiprinimui, mūsų vaikų laimei ir džiaugsmui.

LKP Anykščių rajono
komitetas

Anykščių rajono
Liaudies deputatų
tarybos vydomasis
komitetas

J. Buivydo plakatas (ELTA)

Laisvės, lygybės ir pažangos keliu

TSKP XXVI suvažiavimo delegatėmis buvo 1329 moterys. Didelis jų santykinis skaičius negu anksčiau suvažiavimuose aktyviai dalyvaujančių moterų visuomeninį ir politinį aktyvumą.

Moterys sudaro beveik trečdajį TSRS Aukščiausiosios Tarybos deputatų. Jų čia yra daugiau negu visų kapitalistinių šalių parlamentuose kartu paėmus. TSRS vietinėse Tarybose yra maždaug tiek pat vyrų ir moterų.

Tarybų šalyje per 93 procentus darbingo amžiaus moterų dirba ar mokosi. Tarp liaudies ūkio specialistų, baigusių aukštąjį mokslą, 52 procentai — moterys. Tarp mokslo darbuotojų — 40 procentų. Pustrečio milijono gamybininkių — aktyvios išradėjos ir racionalizatorės.

TSKP XXVI suvažiavimo

palvirtintose. Pagrindinėse TSRS ekonominio ir socialinio vystymo kryptyse 1981–1985 metams ir laikotarpiui iki 1990 metų numatoma toliau gerinti dirbančių moterų darbo ir buities sąlygas. Jau nuo šių metų įvedamos pagal šalies rajonus iš dalies apmokamos atostogos kūdikiui priežiūrei, kol jam sukaks vieneri metai. Moterims, turinčioms mažamečių vaikų, bus sudaromos galimybės dirbti ne visą darbo dieną arba savaitę, taip pat dirbti namuose. Numatoma imtis efektyvių priemonių darbiui namų ūkyje palengvinti. Ši penkmetį bus padidintas specializuotų profilaktikų, nešiojamos moterims skaičius, pastatyta ne mažiau kaip 2,5 milijono vietų ikimokyklinių įstaigų.

Daug daroma dirbančių moterų darbo ir buities sąlygoms gerinti ir kitose socialistinio šalyse. Čekoslovakijoje darželių lanko 64 procentai vaikų nuo 3 iki 6 metų amžiaus, Vengrijoje — 68 procentai, o Lenkijoje — beveik visi. Vokietijos Demokratinės Respublikos ikimokyklinėse įstaigose priežiūrima 60 procentų vaikų iki 3 metų amžiaus ir 94,5 procento — nuo 3 iki 6 metų amžiaus.

Ir labai išsivysčiusiose kapitalistinėse šalyse moterų būklė blogesnė negu vyrų. Tarp JAV bedarbių jų yra 1,5 karto, o Belgijoje — dvigubai daugiau. Iš esmės visur už tą patį darbą moterys gauna mažesnę atlyginimą negu vyrai. Europos bendrosios rinkos šalių parlamentuose moterys sudaro tik 6 procentus visų deputatų, JAV — mažiau kaip 5 procentus, Japonijoje — apie 3,5 procento. Daugelyje kapitalistinių šalių nėra ikimokyklinių vaikų įstaigų, moterys negauna apmokamų nėštumo ir gimdymo atostogų.

(ELTA)

Zoninis propagandistų seminaras

Siekiant kuo plačiau propaguoti darbo žmonių TSKP XXVI suvažiavimo medžiagą, šiame suvažiavime nužymėjus uždavinius tamptariau susieti su konkrečiais darbo kolektyvams iškilusiais uždaviniais — šiems klausimams aptarti Anykščių kultūros rūmų salėje užvakar buvo surengtas zoninis seminaras, kuriame dalyvavo Anykščių, Rokiškio, Ukmergės, Utenos, Molėtų, Za-

rasų ir Ignalinos rajonų politinio švietimo ir ekonominių mokymo propagandistai.

Seminaro dalyviai išklausė LTSR Valstybinio plano komiteto ekonomikos instituto direktoriaus pavaduotojo, docento A. Merčaičio ir Lietuvos žemės ūkio ekonomikos mokslinio tyrimo instituto direktoriaus pavaduotojo, ekonomikos mokslų kandidato V. Narbuto pranešimus, kuriuose buvo plačiai

nagrinėjami TSKP XXVI suvažiavime nužymėtos perspektyvos ir uždaviniai ekonominės politikos vystymo srityje, išsamiai analizuojami mūsų respublikos pramonės ir žemės ūkio laimėjimai, problemos ir užmojai vienuoliktajam penkmečiui.

Seminare pranešimą tema „TSKP XXVI suvažiavimas apie tarptautinę partijos politiką“ padarė Vilniaus inžinerinio statybos instituto

docentas, istorijos mokslų kandidatas G. Bulkus.

Seminaro darbe dalyvavo LKP Centro Komiteto politinio švietimo namų atsakingas darbuotojas P. Masilionis, LKP Anykščių rajono komiteto sekretorius J. Dailydė, Anykščių rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto pirmininko pavaduotoja O. Galiauskaitė.

„K. d.“ inf.

Mūsų rajono ryšintinkai per parą suleikia gyventojams 12 tūkstančių paslaugų. Darbštus kolektyvus, kuriame triūsia beveik vien moterys, įvykdė ir viršijo praeity metų planines užduotis, tapo socialistinio lenktyniavimo nugalėtoju ir iškovojo LKP Anykščių rajono komiteto ir rajono Liaudies deputatų tarybos vykdomojo komiteto pereinamąją Raudonąją vėliavą.

Maloniai sutinkamas ir greitai aptarnaujamas klientas Anykščių ryšių mazge. Čia dirbančios laiškininkės, telefonininkės, operatorės kovoja už aukštą aptarnavimo kultūrą, geriausiojo pagal profesiją darbuotojo vardą.

J. Junceličiaus nuotraukoje: penkios iš penkiasdešimt keturių moterų, dirbančių Anykščių ryšių mazge: (iš kairės) operatorė Bronė Vernickienė, laiškininkė Vlada Rutavičienė, korespondencijos skirstymo skyriaus brigadininkė komunistė Vida Petuchovienė, skaičiuojanti trisdešimt antrus darbo metus ryšių sistemoje, telegrafistė Stasė Selickienė ir telefonininkė komunistė Ona Repečkienė.

Šventė po įtemptų šiokiadienių

KILNIAUSIA PAREIGA

Man yra tekę daug kartų susitikti su vyrais, pasiūlytais tą pačią profesiją, kaip Genovaitės Kaušpėdienės — agronomo. Ir autentišingi, gyvenimo užgrūdinę vyrai sakydavo: labai įtemptas mūsų darbas, kažin, ar užteks jėgų išverti iki pensijos... Bandysim patikrinti ko nors lengvesnio.

Kokius sunkumus tenka įveikti gyvulių augintojui, mechanizatoriui, mes visi suprantame. Ir stengiamės juos dar labiau palengvinti — kad melžėjai kibirų tūpinti neturėtų, o pienas linijomis sruventų, kad pašarai iš dalytuvų patys į edžias byrėtų. Kad žmogui vidurnaktį keltis ir į fermą skubėti nereikėtų...

O kokia ūkio specialisto duona — ar daug joje asakų? Apie tai mes susimąstom rečiau. Žmogus popieriaus rašinėja, pavaldiniams durtus nurodina. Argi tai sunku?

Reikia bent dieną kitą patirti gamybos organizatoriaus kaltyje, kad suprastum, jog šis darbas — gal ir įdomus, bet ne mažiau sunkus. Vasaros rytui praušus, agronomė jau žvilgčioja pro langą. Kol vyrai susirinkę į technikos kiemą, jos vairuojamas gazikas jau bus stabtelėjęs ir prie miežių, ir prie linų laukų, ir prie žiemkenčių sėjai sukuliuotų dirvų...

Prieš duodant nurodymus žmonėms, reikia patiai patikrinti, kokio darbo nebeįmanoma atidėti, o kuris dar lauks. Bet užvis sudėtingiausia — rasti bendrą kalbą su kolūkiečiais, perprasti jų charakterius. Pasiųsk vietą skusti galulaukėje razė... — gali daugiant nebesiūpinti, žmogus plūsi iki sūnų, kol tvarkingai neatliks pavidimo. Kitas, į tą patį barą siunčiamas, pažadės per pusdienį kalnus nuersti, bet po pietų pamatys jo vienišą traktorių vagą stovintį ir pūpsint, o pažadėjęs netesėjęs jo vairuotojas amšinės sodyboje porins naktis anekdotus. Vienas ombainininkas — lėkto būo, prikūles bunkerį ir vaitotojo nesulaukdamas, žiaugiasi gavęs progą atsivėpti. Kitas plūša, skuba, skordų siekia, ir jei jam dėl ansporto stokos akimirkaiko stabtelėti — nerimams, tačiuodamas sekundes, minuse plūdamas nevykusius arbu organizatorius. Šias ir daugelį kitų charakterio savybių agronomėi reikia žinoti, kad kiekvienam žmogui rasti tinkamiausią vietą ūkyje, kad jį įsitrauktų į bendrą ūkio grandį, kad jie būtų sutartiniai, vieni kitų pagaišindami, broko nepalikdami.

Kaip gerai besuplanuotum ūkio rikiuotę, o nemaloni aigmena kartais ją sutrikdo visai netikėtai.

Daug visokių staigmenų ko patirti Genovaitė nuo laiko, kai ji, jauna mermė su ka tik įsigytu akademijos diplomu, įsikūrė buvusiame „Draugystės keliu“ ūkyje. Iš visų keblių situacijų rasti išeitį jaunai specialistei padėjo savitarpas, sugebėjimas bendrauti su žmonėmis. Už prastą darbą, išneigimus mechanizatorių sulaukdavo iš agronomės priekaištų, bet niekada girdėjo išeidžiančių, užuolulų žodžių. Jau įsigijusi tvirtą, ji vengė staigaus, akmaus komandavimo — slirinko daugiau kantrybės

reikalaujanti tikinėjimo kelią. Agronomė siekė, kad kiekvienas žmogus suprastų savo atliekamo darbo svarbą, rastų savo vietą kolektyve. Kartu kolūkiečiai pajuto, jog, pasitarusi su jais ir priėmusi sprendimą, agronomė tvirtai laikosi užsibrėžto plano ir to paties reikalauja iš kitų.

Sukūrus šeimą, darbų krūvį Genovaitė papildė buities rūpesčiais. Namų ruošą visoms moterims vienoda — agronomė, melžėjai ar lauko darbininkai. Ji atima nemaža laiko. Teko po keleto mėnesių Genovaitė atostogauti — jei atostogoms galima pavadinti rūpesčių kupiną buity, auginant mažas dukreles. Grįžusi iš šių atostogų, agronomė nuo ankstyvo rytmečio iki sutekusių rikiuodavo darbus laukuose, skaičiuodavo, planuodavo, rasdavo laiko ir naujausią literatūrą peržvelgti. Niekas iš jos neišgirdo nusiskundimo... Visa tai dar padidino žmonių pagarbą augalininkystės kolektyvo vadovei.

Reiklūs sau ir kitiems, pasitempusi, kaip karys rikiuotėje, Genovaitė anaiptol nepadarė švelnumo, žmogiškos šilumos. Iš tikrųjų bėdai, ji visada stengdavosi kolūkiečių padėti. Ir skaudžiausia būdavo tais atvejais, kai ji padėdė niekuo negalėdavo.

— Ko, agronomė, šiandien be nuotaikos? — kartą užklausė ją kolūkio pirmininkas.

Genovaitė papasakojo, jog vienas darbščiausių, nuoširdžiausių jų kolektyvo mechanizatorių jau kuris metas guli ligoninėje ir jo sveikata nėra kiek negerėja. Prisiminė tą akimirka visą, ką geru kolektyvui šis traktorininkas buvo padaręs, kitąsyk nepaisydamas nuovargio, darganos, dulkių... Ir skaudu buvo nematyti jo tą dieną besidarbuojančių vyrų būryje.

Bendri siekiai ir rūpesčiai suartino agronomę su savo kolektyvo žmonėmis. Ir už jautrumą, nuoširdumą kolūkiečiai atsilygindavo tuo pačiu. Sąžinės raginimai, mechanizatoriai stengdavosi kruopščiau prižiūrėti techniką, nevengti svarbesnių, sunkesnių darbo barų, visur te sėdėti agronomei duotus pažadus. Šitas savitarpio pasitikėjimas, vieningos šeimos

J. Junevičiaus nuotraukoje: „Gimtosios žemės“ kolūkio vyr. agronomė G. Kaušpėdienė.

jausmas ir padėjo Genovaitėi Kaušpėdienėi įveikti sunkumus, susidoroti su didžiulių organizacinių problemų krūviu, kurio kartais neatlaiko iš pažiūros tvirti vyrai.

Vieni pirmųjų geruosius Genovaitės charakterio bruožus įžvelgė kolūkio komunistai ir pirmė ją į savo šeimą. O kai atėjo kolūkių jungimo metas, iš keleto šios srities specialistų vyriausios agronomės pareigas sustambino „Gimtosios žemės“ kolūkio valdyba patikėjo būtent jai. Ir nenusivylė: darbų ritmas augalininkystėje nesutruko, abiejų ūkių buvę mechanizatorių kolektyvai susilijo į vieną be aštresnių konfliktų. Dešimtąjį penkmetį „Gimtosios žemės“ kolūkio kolektyvas baigė įvykdę visų augalininkystės produktų pardavimo valstybei užduotis. Penkmetio bėgyje ne kartą kolūkio žemdirbių pasiekimai buvo pažymėti rajono pereinamosiomis Raudonosios vėliavomis, o linininkystės padalinys tapo net sąjunginio socialistinio lenktyniavimo nugalėtoju. Tai tiek vyriausios agronomės Genovaitės Kaušpėdienės, tiek linininkės Lionės Serelienės ir daugelio kolūkiečių bendrų pastangų, sutarimo ir darnaus darbo įvertinimas.

Dabar, kai saulelė, vėl atkoptama, budina svieta, Genovaitė Kaušpėdienė dar kartą peržiūri, kaip pasirošta pavasario darbymečio startui, koks pamatas padėtas šių metų derliui. Nuveikta nemaža, ir vyriausioji agronomė kartu su kitais kolūkiečiais turi teisę tuo pelnytai džiaugtis. Nepaisant pernykusių darganų, dirvos iš rudens suartos, o nemaža jų spėta patrešti. Nuo fermų į laukus haigiamos vežti visos organinės trąšos. Sandėliuose supilta pakankamai daigios visų kultūrų sėklos. Išgyta ankstyvosios Otrės veislės miežių, nes pastaraisiais metais įsitikinta, jog svaresnį grūdų derlių žymiu maslu lemia ankstyva pjūtis.

Džiugu agronomėi Genovaitėi Kaušpėdienėi, kad darbymečio dienomis kolūkio mechanizatoriai galės patrešti 7 energogalingus traktorius ir kitą techniką, kad, panaudojus plačiabarų agregatus, įgudę žmonės kasdien įstengs sukuliuoti ir patrešti 1,5–2 kartus platesnius dirvų masyvus, negu įstengdavo padaryti prieš keletą metų, vairuodami mažesnio galingumo traktorius. Atskubės gaivinamieji vėjais dvelkiantis pavasaris, ir vėl padaugės Genovaitėi rūpesčių rūpestėlių, vėl jos mintys suksis apie kilnų siekį, kad žemė brandintų žemdirbiui kuo skalesnę duoną.

D. Binkys

Prieš keletą dienų kambaryje pamerkto berželių šakelės jau užsidedė žalia švieša, iš pumpuro iškišo galvelės purūs karklo katinėliai. Kovo 8-osios šventė nebūtų tokia reikšminga švente motinos gyvenime, jeigu nejaustum vaikų šurmilio, jų nuoširdaus ruošimosi šiai dienai. O kai išaušo kovo aštuntosios rytas, visi devyni įteiks nuo savęs dovanėlę. Vaikai nemoka slėpti jausmų, tai, ką jaučia — lyg veidrodyje atsispindi ir jų veiduose. Laimingi valkščios šalia tavęs, kad savo pasveikinimu pradžiugino motiną, padovanojo giedrią valandėlę.

Be to vien iš švenčių susideda Reginos Kaunietienės, devynių vaikų motinos dienos. Niekuo neišmatuojamiajį svorį daugiavaikės motinos mintyse bei širdyje talpina ir rūpesčiai, nerimas, kad jos vaikai augtų sveiki, dori, teisingus kelius pasirinktų.

Regina Kaunietienė, „Gintaro“ kolūkio kasininkė, šiltnamio padėkos žodžius taria šio kolūkio valdybai už rūpestį ir dėmesį, rodomą jos gausiai šeimai. Neretai ūkio valdybos pirmininkas J. Acus užsuka į jų sodybą Zaviesių kaime, pasiteirauja, kaip jiems sekasi, ar ko nors netrūksta. Daugiavaikės šeimos motina jaučia ir nuoširdų vaikų pastoviai šefuoja vietinės ambulatorijos medicinos felčerė. Anksčiau gal ir ankštoka buvo gyvenamasis patalpos vienuolikos žmonių šeima. Bet neseniai Kauniečiai prie gyvenamojo namo pasistatė priestatą, todėl dabar penkiuose kambariuose visiems vaikams pakanka erdvės ir vietos žaidimams ir darbiui.

Regina Kaunietienė džiaugiasi, kad jų abiejų su vyru nemaži atlyginimai, kiekvieną mėnesį gauna pinigines pašalpas iš ūkio, rajono Socialinio aprūpinimo skyriaus. Todėl jų vaikai neprasčiau apmęti ir pavalgę už kitų šeimų vaikus. Be to, šeima laiko dvejetą karvių, prieauglius, mėsos taip pat nereikia dairytis į parduotuvės lentynas, patys per metus užslaugina po keletą kiaulių.

Didelį dėmesį ūkio valdyba skiria žemdirbių kultūrinio lygio kėlimui, dažnai organizuoja ekskursijas po Tarybų Sąjungą. Nėlikia užmiršta ir Kauniečių šeima. Pati Regina yra lankiusi Vidurinėje Azijoje, Maskvoje. O Rygoje, Taline, Minske ir kitose mūsų šalies vietose drauge su tėvu arba motina dalyvavo ir vyresnieji vaikai. Ūkio valdybos rūpesčiu organizuojamos išvykos į cirką daug džiaugsmo suteikė ir jose dalyvavusiems mažesniesiems šios gausios šeimos nariams. Šiais metais Regina svajoja apie kelionę į Bulgariją, jai ruošiasi.

Kiekvieną kartą, vykdamas į tolimesnę ekskursiją, ramina save Regina, jog ir be jos per tas dienas vyro prižiūrimi vaikai puikiai viską namuose susitvarkys, tačiau, kur bebūtų, kokiomis istorinėmis ir kultūrinėmis vietomis nesizavėtų, mintys nesulaikomai neša ir neša į namus pas vaikus, prisimena kiekvieną žodį, kurį išlydėdama pasakė pati vyriausioji — vienuoliktokė Diana, ką čiauškieio pati mažiausioji — Dalytė.

Ypač brangūs motinai tie vakarai, kai visi susėda prie bendro stalo ir vaikai pradeda dalytis įspūdžiais, ką jie veikė per dieną, kaip jiems šiandien sekėsi. Kiekvienas iš jų stengiasi prisiglausti prie motinos, nori būti pagirtas, kiekvienam, kokio amžiaus bebūtų, vienodai reikia dėmesio ir šilumos. Kiekvienam po lygią dalelę motina stengiasi išdalinti savo širdies šilumą. Gera džiaugtis vaikų džiaugsmams ir sėkme, tačiau jų vaikiškame gyvenime netrūksta ir nesėkmių. Jos skaudžiausiai, aišku, visuomet atsiliepia motinos širdyje. Žiūrėk, vidurnaktyje miega visi giliai, nerūpestingai miegu, o motina dažnai atsikelia, apeina visus, apklostos. Sunegalavo kuris, jau ir neramu motinai širdyje. Ar suskaičiuoti, kiek būta gyvenime nemigo ir rūpesčio naktų. Sakykim, kai mažąją, dabar jau ketvirtus metus skaičiuojančią Dalytę tik per stebuklą medikams pavyko išplėsti iš mirties nagų, arba kai paeiliui gimė dveji dvynukai... Bet viską dėl vaikų motina gali išverti, daug ką paaukoti, kad tik jiems būtų gerai, tokia jau gili motiniška širdis.

rukelta. 13 pusl.

Vaikų darbų paroda

Statybinių medžiagų kombinato moterų tarybos (pirmininkė Z. Goštautienė) iniciatyva Tarptautinės moters dienos išvakarėse buvo sukurta „Kvarco“ darbuotojų vaikų piešinių, mezginių, jaunųjų konstruktorių darbų paroda, skirta mamytėms. Mamos pradžiugino nupieštos gėlės, šilti laiškėliai, kiekvienas su meile atliktas vaikų darbelis.

E. Miškinienė

Anykščių buitinio gyventojų aptarnavimo kombinato komjaunimo-jaunimo siuvėjų brigada, vadovaujama siuvimo atelje komjaunimo organizacijos sekretorės brigadininkės Danguolės Kuodienės, už 1980-ųjų metų rodiklius komjaunimo-jaunimo brigadų tarpe pripažinta geriausia rajone. Brigadoje šauniai darbuojasi dvidešimt trys siuvėjos.

J. Junevičiaus nuotraukoje: komjaunimo-jaunimo brigados siuvėjos komjaunuolės, šių metų pirmųjų dviejų mėnesių planines užduotis įvykdžiusios 130 ir daugiau procentų, (iš kairės) brigadininkė Danguolė Kuodienė, siuvėjos Danutė Girnienė, Laima Vaižnaitė, Danutė Zakaraitė, Stasė Sermukšnytė ir Aldona Damauskienė.

KOLEKTYVINIS
DARBAS

SEMINARAS AKTUALIAIS KLAUSIMAIS

KILNIAUSIA PAREIGA

atkeltais žpuist

pagal savo fėgas nenusilei-
ti ir mažesneji Rolandas,
Lina.

rūpesčio pareikalauja iš šios
moters.

Kitas motinos džiaugsmo
šaltinis, kad vaikai klausio
tėvų ir labai draugiški, rū-
pinasi vienas kitu.

Tiek vaikų meilė darbu,
vieningumas labai svarbūs
motinai. Be šių jausmų, jun-
giančių ir vienijančių visus
šeimos narius, neįmanoma
būti gyventi, įveikti visų
sunkumų. Jeolab, kad dau-
giavaiškės šeimos motina Re-
gina Kaunietienė dirba. Kai
ryte išeina į darbą, tik va-
kare sugrįžta. Atsakingos
komunistės Reginos Kaunie-
tienės pareigos — kasdienė.
Kiekvieną darbo dieną turi
vairuoti gili atsakomybė
ir sąžiningumas. Okio žem-
dirbiai, kuriems Regina iš-
moka atlyginimus, gerbia
Reginą už malonų būdą,
taktiškumą. Be to, ji — so-
cialinio aprūpinimo tarybos
pirmininkė, tai irgi nemažai

Daugia vaikės šeimos moti-
na žino dar ir tai, kad ne
vien tik žodžiais ir pamoky-
mais vaikuose pasėjamas
draugiškumas, darbštumas,
gražūs tarpusavio santykiai,
jautrumas kitam žmogui, o
savo pavyzdžiu, savo elgesiu
su kitais žmonėmis. Pasto-
viai besirūpindama Anykš-
čiuose gyvenančia invalide
tapusia senute motina ir dar-
bingumą praradusiu broliu,
skiepija ir vaikuose meilę ir
užuojautą nelaimingam žmo-
gui, ugdo vaikuose ne tik
jautrumą, bet ir konkrečios
pagalbos jausmus.

Didelė atsakomybė tenka
daugia vaikės šeimos motinai,
juk auginti devynetą tai ne
vieną-du vaikus. Bet tai kil-
niausia pareiga žemėje, ku-
rią tik motina gali įprasmin-
ti. Kas gali būti garbingiau
ir gražiau už tai, kad tu iš-
auginsi 9 žmones žemei, ku-
riai taip reikalingos geros
darbščios žmonių rankos.

R. Bražėnienė

Kasmet vis daugiau dėme-
sio „Lenino kelių“ kolūkyje
skiriama aplinkos tvarkymui,
darbo kultūrai, gamybinei
sanitarijai, žemdirbių darbo
ir buities sąlygų gerinimui.
Todėl neatsitiktinai rajono
moterų taryba „Lenino ke-
liu“ kolūkyje suorganizavo
seminarą. Seminara dalyvės
— moterų tarybų pirminin-
kės apžiūrėjo Kunigiškių gal-
vijų kompleksą, kur domėjo-
si moterų darbo ir poilsio
sąlygomis, pabuvojo naujoje
ūkio dispečerinėje, darbo ap-
saugos kabinete. O po trum-
pos ekskursijos kolūkio kul-
tūros namuose susirinkusioms
viešioms apie mote-
rų darbo ir buities sąlygų
gerinimą, kitus ne mažiau
svarbius klausimus, susiju-
sius su buities ir darbo kul-
tūra papasakojo „Lenino ke-
liu“ kolūkio pirmininkas,
LTSR nuspelngs žemės ūkio
darbuotojas Aleksandras
Slavenskas. Šio kolūkio mote-
rų taryba kasmet organi-
zuoja gražiausių darželių,
pavyzdgingiausių tvarkomų
sodybų konkursus. Geriausių
sodybų šeimininkams kol-
ūkio valdyba išskilmingų su-
sivirkimų metu įteikia pinig-
ines premijas, dovanas, na-
mai papuošiami užrašu „Pa-

vyzdngiausiai tvarkoma so-
dyba“. Okyje daugėja ne tik
gražiai tvarkomų sodybų.
Rūpestingas dėmesys čia ski-
riamas gėlynams įrengti, ža-
lijai vejai prie fermų, me-
chanizacijos kiemo ar kitų
visuomeninės paskirties pa-
statų priežiūrei. Jotkonių
kaime, prie įrengto tvenkinio,
yra įkurta poilsio vietė, o
artimiausiu metu Vaitkūnuo-
se taip pat numatyta įreng-
ti tvenkinį, kolūkio parką.
Čia, centrinėje gyvenvietėje,
jau šiais metais bus pradė-
tas statyti vaikų lopšelis-dar-
želis, netolimoje ateityje iš-
kils nauja valgykla-kavinė,
parduotuvė, šiltnamiai bei ki-
ti būtinės paskirties pasta-
tai. Kolūkio valdyba nuola-
tos rūpinasi žemdirbių dar-
bo sąlygų gerinimu. Vien
pastaraisiais metais išaugo
1500 tonų talpos pilnai me-
chanizuotas grūdų sandėlis,
gerokai išsiplėtė mehaniza-
cijos kiemas, buvo rekonst-
ruota keletas senų fermos
pastatų. Šiuo metu statomi
garažai traktoriams, techni-
kos aptarnavimo punktas,
Jotkonyse pradėdama kiau-
džių rekonstrukcija.

Ne nuošalyje lieka ir žem-
dirbių sveikata. Okis daug

prisidėjo prie kai kurių res-
publikos poilsio namų, sana-
torių statybos, todėl visi no-
rintieji šio ūkio kolūkiečiai,
gyvulininkystės darbuotojai,
mechanizatoriai, specialistai
gali pailsėti ir pasigyditi,
išvykdami į Druskininkus,
Palangą bei kitas vietas.

Seminaro metu „Gintaro“
kolūkio moterų tarybos pir-
mininkė E. Kavaliauskienė
padarė pranešimą apie šio
ūkio moterų tarybos darbą
idėjiškai ir politiškai auklė-
jant moteris. Seminarą api-
bendrino, daug vertingų
minčių apie moterų tarybų
veiklos tobulinimą išsakė ra-
jono moterų tarybos pirmi-
ninkė, TSRS liaudies moky-
toja E. Vingrienė ir LKP
Anykščių rajono komiteto
politinio švietimo kabineto
vedėja A. Jakniūnienė.

Artimiausiu metu rajono
moterims numatoma organi-
zuoti išvyką į „Atžalyno“
kolūkį, kuriame taip pat yra
ženklūs pasiekimai aplinkos
tvarkymo, buities kultūros
srityje.

Vyt. Bagdonas

Bei kuomet greta nesėk-
mių ir rūpesčių eina džiaugs-
mas, tuomet tvirčiau jauti po-
kojomis pagrindą ir savo
prasmingo gyvenimo pulsa-
vimą.

Didžiausias Reginos, kaip
motinos, džiaugsmas, kad
vaikai auga darbštūs. Į šią
mintį, kaip į amžinai žaliuo-
jančią pušį gali atsiremti.
Štai, vyriausioji dukra Dia-
na, tikra motinos pagalbi-
ninkė ne tik namuose —
aukštą, liekną mergaitę va-
saros atostogų metu dažnai
galėjai pamatyti talkininkau-
jančią žemdirbiams. Daug
dienų ūkyje vasaros atosto-
gų metu išdirbo berniukai
— devintokas Arvydas ir
aštuntokas Artūras, pelnyda-
mi ūkio valdybos narių šil-
tus atsiliepimus už kasdien
rodomą darbštumą. Vyresnie-
siems tiek namuose, tiek tal-
kininkaudami ūkyje, stengėsi

J. Junevičius

Mažųjų namai

Mamytė ar tėvelis, pirmą
kartą vaikų darželyje-lopšė-
lyje palikę savo mažylį, dar
ne dieną ir ne dvi būkštus,
kol įsitikins, kad jų sūneliui
ar dukrelei ten tikrai gerai:
niekas neskriaudžia, paval-
gydintas, pamigdytas, jau-
čias kaip namuose. Ir nu-
stebas, kai vieną dieną savąjį
mažylį išgirs auklėtoją „ma-
mytė“ šaukiant. Patikėkit,
taip būna Anykščių vaikų
darželyje-lopšelyje Nr. 1, kur
vaikučiais rūpinamasi iš šir-
dies. Į šiuos šviesius ir jau-
kius namus lygiai penkeri
metai kas rytą lyg į vieną
šeimą susirenka daugėliau
kaip 300 pačių mažiausių
mūsų miesto gyventojų ir
penkios dešimtys prityrusių,
savo darbą ir vaikučius pa-
milusių auklėtojų, šeiminin-
kių, med. seserų.

Ar galima pakeisti mamą
dvidešimt septyniems, — pa-
galvojau! stebėdamas auklė-
toją Juliją Burksienę, apsup-
tą lauke žaidžiančių vaikų.
Žiūrėk — vienam sava už-
segs, kitam kažką paaiškins,
užsigavusį motiniškai pa-
guos. Ir spėja. Mylima vai-
kų, gerbiama tėvų, bendra-
darbių. Dvi dešimtys metų
vis su mažaisiais.

Auklėtojos Galinos Lissau-
kienės, dirbančios nuo dar-
želio atidarymo dienos, auklė-
tinių grupė geriausia, pa-
vyzdngiausia. Tai Galinos
nuoširdaus darbo, gebėjimo
bendrauti ne tik su vaiku-
čiais, bet ir su jų tėveliais,
rezultatas.

Čia pat ir vaikų numylėti-
nė Ona Kontrimavičienė su
skaniais, garuojančiais pietu-
mis.

Vaiškiškai skaidri nuotaika
vyrauja ir auklėtojų Aldonos
Daubarienės, Onos Kundro-
tienės, Vitalijos Pakštienės
grupėse. Kaip nepaminti
medicinos sesers Liubos Jer-
molajevos, TSKP narės, kom-
jaunimo organizacijos sekre-

Autoriaus nuotraukose:
(virsuje) Galina Lissauskienė
su vienu savo auklėtiniu.
Dešinėje — vaikų būry
auklėtoja Julija Burksienė.

KAIP MOTINA

Jau beveik trisdešimt me-
tų, kai mokytoja Julija Juod-
galvienė dirba taurų pedago-
go darbą. Kai pagalvoji, tiek
daug metų, ir kiekvienais
palydėti mokiniui į aukštes-
nes klases. Mokytoja jau mo-
ko savo buvusių mokinių
vaikus.

Nepaprasta tvarka ir šva-
ra Leliūnų pradinėje mokyk-
loje. Ir klasėje, ir pionierių
kambaryje, ir laiptinėje, ir
koridoriuje — vien gėlės. Tai
vis mokytojos, nepaprastai
dailinės grožį ir gėles, pa-
slangų vaisius. Matyt, mo-
kytoja turi tokią gyslelę, kad
sugeba kiekvienam savo mo-
kiniui perduoti tą meilę gro-
žiui, lyg švelniausia žiedą ji
puoselėja ją kiekvieno vaiko
širdyje.

Mokytoja, lyg tikroji mo-
tina, globoja ir myli vaikus.
Daug motiniškos meilės, ge-
rų žodžių ji skiria tiems vai-
kams, kurie turi savo tėvus,
bet, deja, jų nevertėtų vadinti
tėvais. Iš vaikų akūčių ji
mato ir supranta, kad Sta-
tos tėveliai vėl girti buvo,
kad namuose triukšmavo Ei-
norėlio tėvelis, kad Dalytės
ir Sigutės mamytės dar nėra
namuose. Ir gaila jai tų visų
skriaudžiamų vaikų, suspau-
džia skausmas širdi, kai mo-
kytoja mato ansiblausius
savo mokinių akutes, nerimo
virpulus nubėga, jei mokinys
neišmoko pamokos. Mokytoja
stengiasi suprasti kiekvieną,
kiekvienam rasti raminantį
ir nugarodžiantį žodį.

Visiems ūkyje žinoma, kad
Leliūnų pradinėje mokykloje
negabių mokinių nėra. Visi
jie — geri mokiniai, puikūs
dainorėliai, skaitovai, šokė-
jai. Kad pasiektum tai, mo-
kytojai dažnai tenka atsisa-
kyti savo laisvalaikio, ilgė-

liau užtrukti mokykloje. Juk
reikia nemažai padirbėti, kol
vaikučiai išmoka šokti, dai-
nuoti, reikia padėti silpnes-
niam mokytis. Mokytoja ir
pati aktyvi Leliūnų kultūros
namų saviveiklininkė, mote-
rų vokalinio ansamblio da-
lyvė, visada surandanti laiko
repeticijoms.

Julija Juodgalvienė pasa-
koja, kad sunkiausios dienos
mokykloje — prieš vasaros
atostogas ir pirmosios moks-
lo metų dienos. Sunku, kai
reikia išleisti iš mokyklos
mokinius, kuriuos per tris
metus pamilai, kaip tikrus
savo vaikus. Sunku ir pra-
dėjus naujuosius mokslo me-
tus, nes nematai klasėje Jū-
ratės, Gražinos, Dainos, Ro-
landuko, Astutės, jie jau ki-
tos mokyklos mokiniai, išsi-
nešę tavo širdies dalelę, mo-
tiniškos meilės šilumą. Ir
taip kiekvienais metais, nauji
mokiniai, sunkios atsivėlei-
nimo minutės. Tačiau išėję iš
šios mokyklos, visi mokiniai
prisimins savo pirmąją mo-
kytoją, kuri juos išmokė ne
tik rašyti ir skaityti, bet ir
mylėti tvarką, švarą, grožį,
išmokė sodinti ir priežiūrėti
gėles. Mokyklą jau antri me-
tai iš eilės puošia pereina-
masis prizas „Geriausiai pra-
dinel mokyklai rajone“.

Norisi Tarptautinės moters
dienos proga palinkėti mo-
kytojai daug energijos, ilgų
ir kūrybingų metų, dirbant šį
garbingą pedagogės darbą,
skiepijant mūsų vaikams
meilę, pagarbą žemei, žem-
dirbio profesijai, grožiui ir
gėriui.

V. Malušienė
„Už taiką“ kolūkio pirminės
partinės organizacijos
sektorė

Naujose patalpose

Po rekonstrukcijos duris atvėrė „Svyturio“ kolūkio
administracinis pastatas. Čia įsikūrė jaukus, erdvūs spe-
cialių kabinetų. Skoningai apipavidalintuose korido-
riuose puikuoja meninės fotografijos su kolūkio vaiz-
dais, foje — prizai ir diplomai, kuriais yra apdovano-
tas kolūkis.

Neužilgo bus pradėta kultūros namų rekonstrukcija.

Kiek žvėrių mūsų rajone

Tą vasario sekmadienį nuo ankstauro ryto visi medžiotojai ir miškininkai, pasiskirstę grupėmis, patraukė į medžioklės plotus, miškus, krūmus ir laukus. O tų miškų daugiau kaip 44.000 ha, krūmų — 5.000 ha, laukų ir vandenų — 86.000 ha. Viso medžioklės plotai užima 135.000 ha teritoriją. Tą dieną medžiotojai ir miškininkai skaičiavo žvėris, nes medžioklė jau užbaigta. Žvėrių apskaita turi būti tikslė, nes pagal žvėrių skaičių sudaromi šaudymo ir biotechninių priemonių planai, nuo to priklauso, kiek kiekvienas būrelis turi padaryti šėryklų, pašarų aikštelių, kiek paruošti pašarų papildomam žvėrių šėrimui.

Medžiotojams yra keliama uždaviniai, kad būtų išlaikyta maksimali žvėrių tankumo norma vienam tūkstančiui ha, tuo pačiu apsaugant pasėlius ir miškus nuo žvėrių daromos žalos. Žvėrims viršijus leistiną tankumą, sumažėja natūralių pašarų, žvėrys darosi silpnėsi, padidėja jų kritimas. Kad būtų išvengta didesnių nuostolių, žvėrių skaičius reguliuojamas juos medžiodami.

Medžiotojai suprato, kad neįmanoma teisingai, racionaliai ūkininkauti be tikslios žvėrių apskaitos. Du metus mūsų medžioklės plotuose buvo skaitomi žvėrys aviacijos pagalba. Taip buvo suskačiuoti briedžiai. Medžiotojai, įprastu būdu atlikę ap-

skaitą, gavo tą patį rezultatą.

Susumavus šių metų apskaitos duomenis, paaiškėjo, kad nors ir intensyviai briedžius medžiodami, jų tebėra kaip ir praėjusiais metais 231, tauriųjų elnių prieš aštuonėlį metų visai nebuvo. Jie atvežti iš Voronežo ir iš kitų mūsų respublikos vietų. Dabar jų turime 75. Šiais metais dar tikimės papildyti šią bandą dešimčia Voronežo elnių. Po nepalankių keleto žiemų labai sumažėjo stirnų kaimenių. Džiugu, kad ji gausėja ir šiais metais turime 200 daugiau, negu pernai — 1.245 stirnas. Sernų kaimenė pastovi — 429. Labai gerai, kad medžiotojai išlaiko veislinę bandą, šaudodami tik jauniklius. Kiškių kaimenė mažėja, jų priskaičiuota 1719. Tai kelia didelį susirūpinimą. Reikia melioratorių, žemės ūkio darbuotojų, miškininkų ir medžiotojų bendrų pastangų, kad kiškių ir krapų vėl pradėtų daugėti. Nors 9 vilkai buvo nušauti, bet jų dar liko daugokai. Medžiotojai suskačiuavo 6 vilkus. Kol yra sniego, reikėtų suaktyvinti vilkų medžioklę. Lapių skaičius vienas, kaip ir anksčiau, jų priskaičiuota 226. Labai sumažėjo mangutų, jų yra tik 140. Reikėtų suaktyvinti lapų medžioklę, nes jų pagrindinis maistas — kiškiai. Padaugėjo miškuose kiaunių, jų yra 182, sumažėjo voverių, jų dabar 480.

Šio metu medžiotojai turi dar kartą patikrinti ir papildyti šėryklas ir edžias sultingais pašarais, nes tik šios žvėrys atves sveiką ir stiprų priauglį. Žemės ūkio darbuotojai techniką šienavimui turėtų paruošti, kad nė viena šienapjovė neišvažiuotų į pievas be baidytuvų ir šienavimą pradėti iš vidurio lauko, kad stirnos ir kiškiai galėtų laiku pasitraukti iš pavojingos zonos į pakraščius. Miško darbuotojai turi užtikrinti ramų ir saugų pavasarį miško gyventojams.

R. Kirslys
Anykščių eksperimentinio-
parodomosios medžioklės ūkio
direktorius

Paukščių draugams

Lietuvoje pradėtas platus ornitologinis darbas — respublikoje perinčių paukščių atlaso ruošimas. Jį ruošia ir Estija bei Latvija. Pabaltijo respublikos vieningoje sistemoje šį darbą atlieka kartu su kitomis Europos šalimis. Taigi, artimiausioje ateityje išspausdins Europoje perinčių paukščių atlasas, kuriame figūros ir mūsų respublika. Tyrimo darbai vyksta jau antri metai. Tačiau mums labai trūksta žmonių, galinčių atlikti paukščių registravimo programą. Paramos tikimasi iš biologinio profilio specialist-

damį į pareikštą kritiką straipsnyje „Neterškime atvirus vandens telkinius“, pranešame: amoniakinio vandens saugyklų priežiūros ir mėslo bei sručių pašalinimo klausimai apsvaistyti gamybiniame pasitarime š. m. sausio 19 d. Vyr. agronomas A. Misiūnas įpareigojęs taip organizuoti darbus, kad mėslos sisteminiai būtų išvežami į laukus, o sruotos kasdien pašalinamos iš sručių rezervuarų. Jis taip pat įpareigojęs vesti nuolatinę priežiūrą ir kontrolę. Vyr. inžinierius L. Baltėnas įpareigojęs iki kovo 1 d. paruošti cisternoms krantus, keisti juos, ištuštinti cisternas.

Amoniakinio vandens saugyklų planuojama perkelti į kitą teritoriją, paruošus ją prisilaikant visų reikalavimų. Tame pačiame straipsnyje susilaukė kritikos ir Anykščių rajoninis gamybinis susivienijimas, kurio remonto dirbtuvių panaudoti tepalai teka į lietaus kanalizaciją ir iš ten patenka į Sventąją. Į pareikštą kritiką atsakė šio susivienijimo vyr. inžinierius J. Bėčius: „Kad išvengtume tolesnio vandens teršimo naftos produktais, emėms tokių priemonių: įrengėme naują atidirbusio tepalo surinkimo rezervuarą, iš kurio tepalai nėra galimybės patekti į atvirus vandenis. Pravedėme papildomus instruktažus remonto dirbtuvių atsakingiems darbuotojams dėl tinkamos gaudytuvų eksploatacijos ir priežiūros. Atidirbę tepalai pristatomi į Panevėžio naftos bazę.“

Užtikriname, kad tepalai nepateks į atvirus vandenis.“

Nuoširdžiai užiaučiamė
VITALIJAI PILKIENI ir
JONĄ RASKEVICIŲ, netekus mylimo tėvelio.
Sodininkystės tarybinio ūkio remonto
dirbtuvių darbuotojai
ir mechanizatoriai

Iš kartos į kartą seniau būdavo, perduodama meilė vyturėliui, varnėnui, kregždutei, o neapykanta vanagams. Dėl kanapėtos vištos pagrobimo vanagus žmonės keikė, kas kaip mokėjo juos naikino. Ir štai kai prieš kelis metus moksliškai įrodyta, kad vanagai labai naudingi kaip gamtos sanitarai, žvėrelių ir laukinių paukščių sveikos populiacijos saugotojai, tai jų mažai ir beliko. Žinia, kalta dėl to ne vien neapykanta vanagams. Išplitus chemikalų naudojimui laukuose ir miškuose, plėšrūnų gemalai pradėjo žūti dar kiaušinių perėjimo metu. 1969 metais įstatymais buvo uždrausta vanagus naikinti, bet jis iki šiol vis telėja. Visiems buvo gerai žinomi tikrųjų grupės vanagai: vištanagai ir paukštvanagai.

Tik, deja, buvo neteisingai galvojama ne tik apie jų žalą, bet ir vadinami netiksliai. Pavyzdžiui, tyrimais nustatyta, kad iš visų vištanagių sugaunamų paukščių skaičiaus tik 1,1 proc. sudarė naminės vištos. Tad ar teisinga šiuos plėšrūnius taip vadinti. Suprantama, kad ne. Jiems tinka tik

vanago vardas. Kas liečia paukštvanagius, tai jiems šis vardas irgi nelinkamas. Vištanagi pavadinome vanagu, tai paukštvanagiui, kaip žymiai mažesniai, tinka vanagėlio vardas. Ir štai dėl ko. Mat, 33,5 proc. vanagėlio grobio yra nenaudingi žemės ir miškų ūkiui, 66 proc. laimikio neutralūs arba naudingi ir tik 0,5 proc. — medžioklės jami paukščiai. Norėdami, kad mes šiuos drąsius plėšrūnius vadintume tikruoju vanagu, būtent vanagėliu arba net raibuoju vanagėliu.

Jeigu vanagai (vištanagai) dabar nepaprastai reti, tai vanagėliai dar kiek daugiau sutinkami. Tiesa, vieni ir kiti prieš žiemą dažnai pasitraukia į pietus. Tik kai kurie žiemoja mūsų krašte. Įdomu, kas gi matė šią žiemą raibų vanagėlį?

O atrodo jie taip: akys ir kojos geltonos. Viršutinė patino kūno dalis melsva, skruostai ir kaklo šonai rudi, pagurklis ir krūtinės dalyje rudos spalvos gražus raibumas. Kūno apacia balta su tamsesniais dryžiais. Patelės viršutinė kūno dalis pilka su skersinėmis dėmėmis.

Vanagėliai dažniau apsigyvena nedideliuose miškuose arba plačių girių pakraščiuose. Prieš vienus kitus metus esame juos matę Anykščių šilėlio, Dabūžių girios prieigose. Lizdus krauna neaukštai, 4–6 metrai nuo žemės. Kartais okupuoja varnų, kėkščių ar kitų paukščių lizdus. Gegužės mėnesį patelė padeda 4–6 kiaušinius. Jie būna žalsvai balzganai ar melsvi, išmarginti rudais taškais, dėmelėmis, vingeliais. Perėjimas trunka 30–35 dienas. Maži jaunikliai būna baltapūkiški. Lizde išbūna 26–30 dienų. Tačiau išskridę iš lizdo apie 2–3 savaites laikosi grupelėmis. Mūsų stebėjimais nustatyta, kad tos grupelės būna tik iš 2–3 jauniklių. Matyt, iš dalies kiaušinių jaunikliai neišsiritę. Tad nenuostabu, kad tų raibųjų vanagėlių vis re-

čiau. Pradžioje tėvai dar moko pasirinkti maisto. O tas maistas labai įvairus: paliege paukščiukai, pelės, pelėnai, žiurkės, vabzdžiai. Mėgstamiausias grobis — neapdairūs žvirbliai. Dėl šio laimikio kartais vanagėlis daug rizikuoja. Kartą, Anykščių rajone, vienoje sodyboje, mačiau tokį vaizdą: į kiemą, tarp čirškiančių žvirblių įpuolė raibas vanagėlis. Žvirblių pulkelis suskrido į atidarytą tvartą. Paskui juos metėsi ir raibaplunksnis. Ten sučiupo vieną žvirbliuką ir nusinešė į netolimą miškelį. Teigiama, kad vanagėliai labai mėgsta putpeles. Senovėje vanagėliai iš mažens buvo dresiruojami gaudyti putpeles. Rusų medžiotojai vanagėlius net putpelininkais pavadino. Didieji vanagai buvo dresiruojami telervinių medžioklei ir pavadinti telervininkais. Taigi, dažnoje šalyje tikrieji vanagai vadinami vienokiais ar kitokiais vardais. O svarbiausia gal tai, kad šie sparnuočiai daugelyje šalių nyksta. Mūsų nuomone, kol kas galvoti apie jų dresiravimą medžioklėms yra netikslinga, o iš dalies ir nehumaniška.

Kaip anksčiau minėjome, tiek vanagų, tiek vanagėlių meniu sąrašą paukšteliai nėra pagrindinis maistas. Jie gamtai padaro daugiau naudos, negu žalos. Todėl tikrieji vanagai, kaip ir visi plėšrieji paukščiai, yra saugomi Gamtos apsaugos įstatymo. Pakelti prieš juos divamzdį ar kitaip sunaikinti — didelis nusikaltimas. Geriau pavasarį pasidairykite (žinoma, negąsdinant), kiek gi raibų vanagėlių heperės mūsų želdiniuose? Būtų labai įdomi kiekvienam gamtos mylėtoji tokia statistika. Iš anksto galime pranešauti, kad vanagėlių skaičiaus statistika nedžiugins rodikliais.

P. Sleikus
Biologijos mokslų
kandidatas

Redaktorius ST. VINCIONAS

PO TO, KAI RAŠĖME

Kiekvienas atsakingas už vandens švarą

Šių metų sausio 10 dienos numeryje buvo išspausdintas Anykščių melioracijos eksploatavimo valdybos vyr. inžinieriaus vandens ištekliaus J. Paliulio straipsnis „Neterškime atvirus vandens telkinius“, kuriame autorius nurodė aplaidumo ir didelio abejingumo gamtai faktus Surdegio kolūkyje, kur V. Šuškos upelis teršiamas sruotomis ir naftos produktais. Apie tai jau praėjusiais metais mūsų laikrastyje rašė Anykščių sanitarinės epidemiologinės stoties vyr. gydytojo padėjėja M. Karalienė ir visuomeninis sanitarijos inspektorius V. Kriaučiūnas, tačiau atsakymo nesulaukėme. Jis atėjo į redakciją tik vasario 23 dieną. Surdegio kolūkio valdybos pirmininkas A. Janauskas ir partinės organizacijos sekretorius B. Rimkus rašė: „Atsakydami į pareikštą Surdegio kolūkio adresu kritiką, pranešame,

kad minėtas straipsnis apsvaistytas ūkio specialistų gamybiniame pasitarime. Kolūkio valdyba ėmėsi priemonių vandens telkinių apsaugai.

Prie fermų esantys sručių rezervuarai išvalyti. Kad nuolat sruotos būtų išvežamos iš šių rezervuarų, išskirtas traktorius T-150 su 10 tonų talpos cisterna. Dabariniame metu sruotos visada išvežamos laiku. Kanalizacija, kuri buvo išvesta į vandens kanalą, yra uždaryta. Prie šių fermų ateityje numatyta įrengti valymo įrenginius.“

Tame pačiame J. Paliulio straipsnyje dėl netvarkingų amoniakinio vandens saugyklų, kurios stovi ant kalnelio šalia Teterės upelio, kuris tuoj pat įteka į Sventąją, buvo kritikuotas Jakšiško tarybinis ūkis. Šio ūkio direktoriaus pavaduotojas gamybos reikalams A. Janyšius pranešė: „Atsaky-

234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktoriaus 5-14 74, red. pavaduotojo 5-18 46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laiško ir žemės ūkio skyrių 5-14-83

«Коллективный труд» («Коллективный труд») — орган Аникшяйского районного комитета КП Литвы и Аникшяйского районного Совета народных депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvės Anykščių skyrius, Pergalės 36. Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdinama rotacine mašina. Inde ksas 87262. Išleista antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tir. 11.202 Užsak. Nr. 399

Sveikiname

ALOYZUI MIKENUI
Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimai mamytei, nuoširdžiai užuojautą reiškia
Anykščių sviesto gamyklos Svėdasų punkto darbuotojai.

Gilaus liūdesio valandą, mirus mylimam tėveliui, nuoširdžiai užuojautą reiškia
EMILIJA BANIONENĖ.

Kavarsko varlotų kooperatyvo administracija

VITALIJAI PILKIENI
Netekus brangaus žmogaus — tėvelio, nuoširdžiai užuojautą reiškia
Užuožerių kultūros namų vadovai ir saviveiklininkai.

Dėl mylimo tėvelio mirties JONĄ RASKEVICIŲ ir artimuosius nuoširdžiai užuojautą
Sodininkystės tarybinio ūkio pirminė partinė organizacija.

Skirlame nuoširdžius užuojautos žodžius bendradarbiui ALOYZUI NADVARAVICIUI, seseriai mirus.
Greitosios med. pagalbos darbuotojai

Dekoja

Nuoširdžiai dėkojame gimėms, kaimynams, bendradarbiams, visiems, kurie užjautė ir padėjo mums, laidojant mylimą vyrą ir tėvelį Povilą Dilį.

Zmona ir vaikai

ALOYZUI MIKENUI
Liūdesio valandą, mirus mylimai motinai, reiškia nuoširdžiai užuojautą.
Svėdasų kolūkio Būtenų kaimo pieno statytojai

Mirus STASIUI RASKEVICIUI, reiškia nuoširdžiai užuojautą vėlionio dukrai VITALIJAI ir sūnui JONUI.
Bendradarbiai